

(6) Het bedroeven van de Geest

1. Inleiding: woorden die bedroeven

Enkele jaren geleden ontving ik een brief van een mede-gelovige waarin ik beschuldigd werd van een paar zaken waaraan ik in het geheel geen schuld had. Het was een boze, scherp geschreven brief. Ik weet nog hoe ik destijds reageerde. Eerst was ik verbijsterd; ik herkende mij helemaal niet in wat was geschreven. Daarna werd ik boos; hoe durft hij! Vervolgens werd ik bedroefd. Ik ervaarde pijn in mijn gemoed. In een gesprek na deze brief heb ik mijn droefheid daarover uitgesproken, maar de ander was er niet ontvankelijk voor. Tot op vandaag merk in een zekere droefheid in mijn hart als ik nadenk over de woorden in die brief. Woorden kunnen dus bedroeven, pijn veroorzaken of allerlei gevoelens boven laten komen.

In deze studie gaan we nadenken over het bedroeven van de Geest. We gaan stilstaan bij onze woorden en onze daden. We gaan ontdekken wat bedroeven is, wie wij precies bedroeven en hoe wij de Heilige Geest van God bedroeven. We staan ook even stil bij de gevolgen van het bedroeven van de Heilige Geest en wat wij kunnen en moeten doen na dit bedroeven. Wij staan ook stil bij wat het bedroeven niet is. De tekst bij deze studie vinden wij in **Efeziërs 4:25-32**

25 Legt daarom de leugen af en spreekt waarheid, ieder met zijn naaste, omdat wij leden zijn van elkander. **26** Geraakt gij in toorn, zondigt dan niet: de zon mag niet over een opwelling van uw toorn ondergaan; **27** en geeft de duivel geen voet. **28** Wie een dief was, stele niet meer, maar spanne zich liever in om met zijn handen goed werk te verrichten, opdat hij iets kan mededelen aan de behoeftige. **29** Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed (woord) hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen. **30** En bedroeft de heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing. **31** Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid. **32** Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft.

2. Bedroef de Heilige Geest van God niet

2.1. Wat is bedroeven?

Bedroeven is de vertaling van het Griekse woord 'lupeo'. Dit woord komt van het woord 'lupe' dat pijn, verdriet en smart betekent. Deze betekenis heeft het tot op de dag van vandaag. Een begrip van dit woord vinden wij in **2 Korintiërs 2:2-5**

5 Doch indien iemand droefheid veroorzaakt heeft, dan heeft hij niet mij **bedroefd**, maar enigermate – om mij niet te sterk uit te drukken – u allen. **6** Voor zo iemand is het reeds genoeg, dat het merendeel (van u) hem berispt heeft, **7** zodat gij nu integendeel hem vergiffenis moet schenken en hem vertroosten, opdat hij niet door overmatige **droefenis** overstelpt worde.

Paulus schrijft hier over een broeder die ernstig heeft gezondigd en daardoor niet alleen Paulus maar heel de gemeente heeft bedroefd. Hij is echter vermaand. Hij heeft zijn zonde erkend en beleden. Paulus wijst vervolgens de Korintiërs op de noodzaak van het vergeven schenken en vertroosten door hem weer in hun midden op te nemen. Wanneer zij dit niet zouden doen, zou hij door overmatige droefheid overstelpt worden.

Er is in dit gedeelte sprake van drie soorten droefheid. De droefheid die gelovigen ervaren wanneer er door anderen gezondigd wordt en de gemeenschap daaronder moet lijden. En een droefheid die een gelovige zal ervaren wanneer hij of zij inziet dat hij/zij zelf gezondigd heeft. En ten derde de droefheid die een gelovige zal ervaren wanneer hem/haar geen vergeving wordt geschonken en een herstel plaats vindt van zijn/haar plaats binnen de gemeente. Alle drie soorten droefheid is een pijn, een zielsmart, een verdriet. Het bedroeven van de Heilige Geest is het verdriet dat God zelf ervaart wanneer één van zijn kinderen zondigt.

2.2. Wie bedroeven wij?

In **Efeziërs 4:30** wordt geschreven over het bedroeven van de Heilige Geest van God. Zoals al in de eerste studie is geschreven is dit een duidelijke aanwijzing dat de Geest van God een persoon is en geen onzijdige kracht. Hoewel er van deze goddelijke persoon wel kracht uitgaat¹, ligt de nadruk hier op de persoon van de Heilige Geest van God. Deze Geest is de Geest van heiligheid², dus alles wat onheilig en onrein is, bedroeft Hem. Hij is ook de Geest van wijsheid, verstand en kennis³, dus alle menselijke leringen en inzichten die tegen de waarheid van Gods Woord ingaan, bedroeven Hem. Hij is de Geest van de waarheid⁴, dus elke leugen en onwaarachtigheid doet Hem pijn. Ook wordt de Hij de Geest van genade genoemd⁵. Elke keer wanneer een gelovige onder wetten en regels wordt geplaatst als de weg waarmee hij God moet vinden en behagen, bedroeven wij de Geest. Ook wanneer wij een geest van liefdeloosheid, verbittering hebben en een gebrek aan vergevingsgezindheid doen wij de Heilige Geest van God verdriet. Wij kunnen dus op vele wijzen de Geest van God bedroeven.

2.3. Hoe bedroeven wij?

Hoewel wij hierboven een algemene karakterisering hebben gegeven van de Heilige Geest van God, zoals Hij wordt gezien in de Bijbel, staat de tekst van het bedroeven van de Geest in een bepaald verband. Wanneer wij dit verband zien – we noemen dit de bredere context – wordt nog duidelijker wat Paulus bedoelt met het bedroeven van de Geest en hoe wij dit kunnen doen.

De bredere context loopt vanaf **4:20** tot aan **6:9** waar Paulus de gelovige onderwijst over de nieuwe mens die vroeger vervreemd was van het leven van

¹ Zie studie: de kracht van de Heilige Geest (4).

² Romeinen 1:4

³ Jesaja 11:2

⁴ Johannes 14:17

⁵ Hebreëen 10:29)

De Heilige Geest zoals belicht in de Efezebrief (6) Het bedroeven van de Geest

God⁶, maar door het leren kennen van Christus dit leven nu gevonden heeft. Aan dit nieuwe leven is een wandel verbonden. Dit is de wandel van de gelovige als nieuwe schepping. Deze wandel wordt beschreven tot aan hoofdstuk 6:9⁷. Henk Medema schrijft in zijn commentaar op de Efezebrief⁸:

Als hier wordt gezegd hoe wij de Heilige Geest kunnen bedroeven, namelijk door de oude mens tentoon te spreiden, betekent dat dat Hij er een diepe vreugde in schept de nieuwe mens zich te doen openbaren. Bij al het onderwijs dan ons in dit hoofdstuk gegeven wordt kan dit element niet ontbreken: dat God zelf, de Heilige Geest, in ons en door ons heen wil werken om de heerlijkheid van Christus te openbaren.

Efeziërs 4:30 ligt in een opsomming van teksten in de gebiedende wijs die begint in 4:25. Het zijn de volgende teksten:

- (:25) Legt de leugen af en spreek waarheid
- (:26,27) Wanneer je toornig wordt, zondig dan niet
- (:28) Steel niet, maar geeft het goede aan hem die het nodig heeft
- (:29,30) Laat geen bedorven woord uit je mond komen, maar voorziet in behoeften in woorden van genade
- (:31,32) Wees niet kwaadaardig, maar voorziet in behoeften in een houding van vriendelijkheid

Het directe verband van de tekst over het bedroeven van de Geest zijn de verzen 29 en 31,32. Vers 30 ligt dus ingeklemd tussen deze verzen. Laten we ze opnieuw lezen:

29 Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed (woord) hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen.

30 En bedroeft de heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing.

31 Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid. 32 Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend (lett. genadebetonend), zoals God in Christus u vergeving (lett. genade betoond) geschonken heeft.

Wanneer we zo naar deze verzen kijken, zien we in verband met het bedroeven van de Geest van God een accent op het spreken en op genade. In vers 29 zegt Paulus in de gebiedende wijs dat er geen bedorven (of lett. verrot) woord uit onze mond moet komen, maar goede woorden, tot opbouw. Wanneer een mens tiert en vloekt (letterlijk schreeuwt en lastert), komt dit voort uit bitterheid, diepe boosheid (gramschap) en toorn (uiting van boosheid) (:31). Deze woorden mogen niet meer klinken in de gemeenschap van broeders en zusters. Welke woorden wel? Goede woorden! Goede woorden zijn woorden van genade. Het woord 'genade' zelf maakt is verwant

⁶ Ef.4:18

⁷ Hoewel in de Efezebrief, vanaf hoofdstuk 4:1 wordt gesproken over de wandel.

⁸ De Nieuwe Mens, Bijbelstudies bij de brief van Paulus aan de Efeziërs. H.P. Medeman. Uitgeverij Medema. blz.212.

aan een familie van woorden. De woorden uit deze 'woordfamilie', zijn: blijdschap, genade, genadegave en de werkwoorden: begenadigen, begunstigen en dankzegging.

De Geest van God bedroeven wij wanneer wij in ons spreken de medegelovigen niet opbouwen in het verstaan van genade. Wanneer wij de ervaring van blijdschap die een medegelovige mag hebben in de Heer roven door lelijke woorden over hem/haar te spreken. Is zo'n spreken nuttig? Wordt de persoon daardoor meer bruikbaar voor de Heer of minder? Wordt in dit spreken iets van de goedheid van God gezien? In mijn bediening heb ik door scherpe woorden andere gelovigen verdriet gedaan. In een houding van arrogantie en betweterigheid heb ik soms weinig genade getoond aan mijn medebroeders en zusters. Ik zal daar steeds voor moeten waken.

Door echter zelf Gods genade steeds meer te zien en steeds meer te waarderen, zie en ervaar ik ook dat mensen, wanneer ik van die genade spreek – ook in relatie met mijn eigen wandel – opgebouwd worden. Een opbouw die nuttig is en als gevolg heeft dat mensen meer bruikbaar zijn voor de Heer omdat ze weten waar ze terecht kunnen met hun schuld(gevoelens) en daardoor Gods vergeving meer zijn gaan ervaren.

Charles Swindoll beschrijft in zijn boek 'genade is een risico' dat er in relatie tot Gods genade twee soorten gelovigen zijn: genadegevers en genaderovers.

Genaderovers

Iedere keer wanneer wij medegelovigen allerlei gedragsregels opleggen die meer te maken hebben met onze traditie dan met ons geloof, zijn wij genaderovers. Iedere keer wanneer wij medegelovigen alleen maar vertellen wat zij moeten doen als gelovigen en niet wie zij mogen zijn in de Heer, zijn wij genaderovers. Iedere keer wanneer wij de nadruk leggen op de uiterlijke vormen van geloof zijn wij genaderovers. Iedere keer wanneer wij gelovigen lasteren, beschuldigen van zonden door geruchten voor waar aan te nemen, zijn wij genaderovers. Iedere keer wanneer wij ons stiekem verheugen over nare dingen die een medegelovige, die verkeerd gehandeld heeft naar ons toe of verkeerd gesproken heeft over ons overkomt, zijn wij genaderovers. Iedere keer wanneer wij bitter worden, onze gekwetstheid voeden en niet rustig meer kunnen luisteren naar medegelovigen, zijn wij genaderovers.

Genadegevers

Wanneer we deze zaken allemaal omdraaien zijn genadegevers mensen die meer oog hebben voor het unieke van ieder mens en zijn positie in de Heer. Mensen die meer oog hebben voor identiteit dan gedrag. Mensen die open staan voor andere vormen van geloofsbeleving dan de eigen vertrouwde, mits de Here Jezus daarin centraal staat. Genadegevers zijn ook mensen die niet mee willen gaan in roddel en laster en kwade geruchten. Zij zijn bedroefd over medebroeders en zusters als het hun niet goed gaat, ook als die broeders en zusters negatief over hen gesproken hebben en verkeerd hebben gehandeld.

Zo zien we dat het bedroeven van de Heilige Geest van God niet alleen een persoonlijke zaak is in onze relatie met God, maar iets dat tot uiting komt in onze omgang met medegelovigen. Heel vaak maken wij het bedroeven van de Geest tot een zaak van de binnenkamer. Maar in de directe context van dit

vers, gaat het juist over de omgang met medegelovigen. Het gaat over het spreken van gelovigen vanuit een bepaalde houding. Wanneer het een houding is van bitterheid, gekwetstheid, oplopende boosheid en onvriendelijkheid, bedroeven wij de heilige Geest. Andersom is dus ook waar: wanneer wij een houding hebben van vriendelijkheid en bewogen zijn om de ander in het verlangen de ander steeds Gods genade te betonen, dan verblijden wij de heilige Geest. Dan wordt de eenheid van de Geest in de gelovigen zichtbaar in de praktijk van ons gemeente-zijn.

Zoals :29 spreekt over goede woorden die in een behoefte voorzien, opdat zij die het horen genade ontvangen, zo eindigt :32 ook met genade. Letterlijk wordt hier niet over vergeving gesproken, maar over het betonen van genade⁹. Dat is meer dan vergeving schenken, het is de ander benaderen vanuit de heerlijke positie die we hebben in Christus. Het is de ander zien door de ogen van Christus. Op het moment dat ik dit doe in mijn gebeden, met name voor diegene met wie ik het moeilijk heb, verzacht mijn hart en bid ik dat de ander ook zo mag genieten van de genade die mij is betoond.

Tussen het spreken van genade (woord) en het betonen van genade (daad) staat de tekst over het bedroeven van de Geest van God. Onze woorden kunnen daarom niet losgekoppeld worden van onze daden of houding. We kunnen met onze woorden, houding en daden de Geest van God bedroeven of verblijden. Welke keus maken wij?

3. De gevolgen van het bedroeven van de Heilige Geest

3.1. Zal de heilige Geest ons verlaten?

Wanneer wij Gods Geest bedroeven, zal Hij ons dan verlaten? In het Oude Testament vinden wij in **Psalm 51:13** de volgende tekst:

verwerp mij niet van uw aangezicht en neem uw heilige Geest niet van mij.

Het is hier een terechte bede van David op grond van zijn zonde van overspel en zijn schuld hierover. Wij hoeven echter niet bang voor te zijn dat Gods Geest ons verlaat. Voor de uitstorting van de heilige Geest kon de heilige Geest rusten op de gelovigen. Zij konden door Hem hun werk doen, kracht vinden, gemeenschap onderhouden met de hemelse Vader. In die zin zou je kunnen spreken van een leven dat zij leefden uit God!¹⁰ Er was echter nog niet sprake van het 'in Christus zijn' of met andere woorden 'huisgenoten Gods zijn'. Zij waren nog niet met Christus gestorven en opgewekt. Het geven van Gods genade was nog afhankelijk van de offerdienst voor de dagelijkse bekering etc...

In het Oude Testament vinden wij ook een tekst over het bedroeven van Gods Geest: We lezen **Jesaja 63:7-14**

⁹ Gr. Charisomai

¹⁰ Verg. Exodus 31:3; Richt.3:10; 6:34; 11:29. 1 Samuël 16:13; 1 Petrus 1:10,11. Num.27:18; Micha 3:8.

De Heilige Geest zoals belicht in de Efezbrief (6) Het bedroeven van de Geest

7 Ik zal de gunstbewijzen des HEREN vermelden, de roemrijke daden des HEREN, naar alles wat de HERE ons heeft gedaan en naar de grote goedheid jegens het huis Israëls, welke Hij het betoond heeft naar zijn barmhartigheid en naar zijn vele gunstbewijzen. **8** Hij zeide: Zij zijn toch mijn volk, kinderen, die niet trouweloos worden, en Hij werd hun tot een Verlosser. **9** In al hun benauwdheid was ook Hij benauwd, en de Engel zijns aangezichts heeft hen gered. In zijn liefde en in zijn mededogen heeft Hij zelf hen verlost en Hij hief hen op en droeg hen al de dagen van ouds. **10** Maar zij waren wederspanning en bedroefden zijn heilige Geest; daarom veranderde Hij voor hen in een vijand. **11** Hij zelf streed tegen hen. Maar Hij dacht aan de dagen van ouds, aan Mozes, aan zijn volk. Waar is Hij, die de herders zijner kudde voerde uit de wateren? Waar is Hij, die zijn heilige Geest in hun binnenste gaf? **12** Die zijn luisterrijke arm aan de rechterhand van Mozes deed gaan, die vóór hen de wateren kliefde om Zich een eeuwige naam te maken; **13** die hen deed gaan door de waterdiepten? Evenmin als een paard in de woestijn struikelden zij; **14** als aan het vee, dat afdaalt in de vallei, gaf de Geest des HEREN hun rust. Zo hebt Gij uw volk geleid om U een luisterrijke naam te maken.

God heeft Israël zoveel liefde en genade betoond (:7). In Christus werd Hij hun verlosser (:8). Hij leidde hen door de woestijn naar het beloofde land. Hij droeg het volk a.h.w. door de woestijn (:9). Toch werden zij wederspanning. Deze wederspanning werd zichtbaar in hun afgoderij. Het volk hoereerde met andere goden en verliet haar eigen God. Dit bedroefde God. Dit smartte Hem. In **Hosea 11** staat het nog duidelijker:

7 Ja, mijn volk volhardt in het afdwalen van Mij. – En al roepen zij tot Hem omhoog, Hij zal hen geenszins opheffen. **8** Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm, u overleveren, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adma, u maken als Seboïm? Mijn hart keert zich om in Mij, ten volle wordt mijn erbarming opgewekt.

Menselijkerwijs wordt hier een gevecht in Gods hart geschilderd. Al zou Israël roepen tot Hem omhoog, Hij zal hen niet opheffen. Met dat deze woorden worden uitgesproken komt er in één zin achteraan: "maar hoe zou Ik u prijsgeven? Mijn hart keert zich om in mij. Ten volle wordt mijn erbarming opgewekt". Hij kan het volk niet loslaten. Ja, ze bedroeven Hem. Ja, Hij werd voor hun een vijand in zijn oordeel over hen. Maar het werd geen eeuwig vernietigend oordeel. Hij zal Zijn genade aan hen betonen. Zijn erbarming is opgewekt. Hij heeft Zijn Zoon gestuurd en zal Zijn Zoon opnieuw sturen. Dwars door oordelen heen zal Israël uiteindelijk Gods volk op aarde worden. Dit alles om de eer en de heerlijkheid van Gods Naam op aarde.

Voor Israël had dit bedroeven van Gods Geest grote gevolgen. God verliet hen om zich uiteindelijk weer over Zijn volk te ontfermen.

In onze tijd betekent het bedroeven van Gods Geest niet dat Hij ons verlaat. Sinds de Here Jezus Christus woning heeft gemaakt in ons hart, is dat een blijvende bewoning.¹¹ Nooit zal de heilige Geest ons meer verlaten. Wanneer onze zonden nooit te veel waren om Gods genade te kunnen ontvangen, zullen wij ook niet door teveel zonden Gods genade verliezen. Wat wij wel verliezen is de blijdschap over ons heil. De blijdschap van het kind van God zijn. Het

¹¹ Johannes 14:16,17.

volharden in zonden maakt een hart hard. Daarom is de oproep van Paulus ook zo sterk in de gebiedende wijs: Bedroef Gods Geest niet...

De verzegeling met de heilige Geest is ook een bewijs dat Hij ons niet door het bedroeven van Hem zal verlaten. Het is juist de garantie dat we voor eeuwig Gods eigendom zijn. Dit zegel wordt pas verbroken wanneer wij van het aardse lichaam waarmee wij zondigen, door ons in gedachten daarop te richten, worden losgemaakt, om een nieuw lichaam te ontvangen. We hebben daarover uitvoerig nagedacht in de eerste studie.

Toch ligt in Gods handelen met Israël wel een sterke waarschuwing. Hoewel God nooit meer onze vijand zal worden, omdat wij Zijn kind zijn geworden, kunnen wij nog wel vijandig ten opzichte van Hem worden. Wanneer wij verbitterd raken, vol met woede en boosheid vanwege wat ons is aangedaan, of voor wat wij mee moe(s)ten maken, dan is het zo moeilijk voor ons God als onze liefdevolle Vader te zien en Christus als de altijd aanwezige Vriend.

Er is echter altijd genade om terug te keren. Want zoals Hij Israël in de toekomst weer Zijn genade zal betonen, zo kunnen wij opnieuw gaan staan in de genade die Hij ons heeft betoond in Christus!

3.2. Kan de Geest van God wel wonen in een hart dat Hem bedroefd?

Zoals we net hebben geleerd zal de heilige Geest ons niet verlaten wanneer wij Hem bedroefd hebben. De werkzaamheid van Gods Geest zal echter wel minder worden in ons leven, zelfs zover dat wij in het geheel niet meer bruikbaar zijn voor Zijn dienst. **1 Thes.5:19-21** spreekt in dit verband over het uitdoven van de Geest.

19 Dooft de Geest niet uit, **20** veracht de profetieën niet, **21** maar toetst alles en behoudt het goede.

22 Onthoudt u van alle soort van kwaad.

De beeldspraak is dat van vuur dat door gebrek aan zuurstof langzaam of snel uitdooft. Dit heeft overigens niets te maken met de zogenaamde 'vuurdoop' als zijnde een aspect van de doop in de Geest. In de volgende studie zullen we daar over nadenken.

Het uitdoven van de Geest kan op verschillende wijzen. In de directe context wordt gesproken over het verachten van de profetieën. M.i. spreekt Paulus over de gave van profetie waarmee men Gods stem kon horen in relatie tot het fundament leggen van de Gemeente. Doordat er in die tijd veel kaf lag onder het koren, neigde men ertoe geen van de woorden van God serieus te nemen. Vertaald naar onze tijd kan dit verachten van de profetieën betekenen dat wij het gezag van Gods Woord dat wordt gepredikt en onderwezen niet meer serieus nemen. Het gevolg is dat ons hart niet meer zijn vastheid vindt in genade, maar in vreemde leringen¹². Dikwijls hebben die vreemde leringen te maken met het hier-en-nu goed willen voelen van de gelovigen.

Het bedroeven van de Geest van God, zoals boven beschreven, zorgt er ook voor dat de Geest niet meer in en door ons kan werken. We zullen er daarom

¹² Hebreeën 13:9

steeds op moeten toezien hoe wij wandelen.¹³ Dit bedoelt Paulus als hij schrijft: onthoudt u van alle kwaad.

We kunnen met dit uitdoven van de Geest ook denken aan het niet gebruik maken van de gaven van de Geest. Jb. Klein Haneveld schrijft het volgende hierover:

Het feit dat we een ons verleende gave welbewust ongebruikt laten liggen. Dat kan gebeuren op grond van allerlei motieven...Men diene te bedenken, dat de Heilige Geest met de gave ook de kracht verleend om die gave uit te oefenen. Iemand kan zich wel bewust zijn een gave te hebben ontvangen, maar die begraven over de veelheid van maatschappelijke activiteiten, die hij onderneemt om het 'goed' te hebben in deze wereld... ook dan wordt de Geest uitgedoofd...¹⁴

3.3. Wat moeten we doen wanneer de heilige Geest bedroefd hebben?

1 Johannes 1:9 zegt dat we onze zonden moeten belijden. Dit is wat anders dan vergeving vragen. Het is de zonde, waar de Heilige Geest ons van bewust maakt in ons geweten, bij name noemen. Dit houdt ons nederig. Dit belijden van zonden is geen gebod, maar een genademiddel om Gods vergeving te ervaren in onze levenswandel. Gods oordeel over de zonden is voltrokken op het kruis van Golgotha. Toen werden al onze zonden van verleden, heden en toekomst meegenomen en weggedaan. Zonden belasten echter ons geweten en Gods middel om Zijn vergeving te kunnen ervaren is het uitspreken van deze zonden. Dan zullen we ook ontdekken dat we een pleitbezorger in de hemel hebben; Christus Jezus, de opgestane Heer.

Omdat het bedroeven van de Geest duidelijk in verband staat met de omgang met medegelovigen, zullen wij ook onze zonden moeten uitspreken naar onze broeders en zusters om in een zuivere relatie met hen te kunnen blijven staan¹⁵. Dit maakt ons weer vrij om elkaar te dienen binnen de plaatselijke gemeente.

4. De zonde tegen de Heilige Geest

Tot slot de vraag: is het bedroeven van de heilige Geest van God hetzelfde als de zonde tegen de Heilige Geest, waar geen vergeving over mogelijk is?

Het antwoord is: nee. Hoewel iedere zonde ten diepste een zonde is tegen de heilige Geest, omdat de heilige Geest God is. Maar de uitdrukking 'zonde tegen de heilige Geest' spreekt over een bepaalde zonde. We lezen hierover in **Mattheüs 12:31,32** en **Lukas 12:10**:

¹³ Efeziërs 15-20.

¹⁴ De Persoon en het werk van de Heilige Geest. Uitgeverij Morgenrood 1995. Blz. 56,57.

¹⁵ Jakobus 5:16

De Heilige Geest zoals belicht in de Efezebrief (6) Het bedroeven van de Geest

31 Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden. **32** Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar spreekt iemand tegen de heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstende.

De zonde die hier wordt genoemd is het 'lasteren van de Heilige Geest. Lasteren is een opzettelijk kwaadspreken van een persoon of van zijn daden met de bedoeling die persoon in een vals daglicht te stellen. De Farizeeën hadden, nadat zij gehoord hadden dat de Here Jezus boze geesten uitdreef, gezegd dat Hij dit gedaan had door Beëlzebub, de overste van de boze geesten. Zij schreven wat de Here Jezus deed door de kracht van de heilige Geest dus toe aan Satan, hoewel zij beter wisten.

Deze zonde kan alleen het werk zijn van mensen die vijandig staan t.o.v. God en zich door de satan laten gebruiken om het werk van God af te breken. Diegene die in onze tijd zich bezorgd afvragen of zij die zonde hebben gedaan, staan niet vijandig tegenover God, anders zouden zij zich dit niet afvragen.

Bovendien kunnen we ons afvragen wat er bedoeld wordt met de uitdrukking 'noch in deze eeuw, noch in de toekomstende'. Het woord eeuw betekent in dit verband niet een periode van 100 jaar, maar duidt een periode aan waarin Gods handelen ten opzichte van de mens een bepaald karakter draagt en de mens een bepaalde verantwoordelijkheid heeft. Deze eeuw gaat over die periode dat het Koninkrijk van God werd aangekondigd door Johannes de Doper, de Here Jezus en later Zijn discipelen en apostelen met de oproep aan met name de Joden om zich te bekeren met het oog op de komst van dit Koninkrijk. Deze periode was een tijd dat God zich openbaarde aan Zijn volk en loopt m.i. tot het moment dat God het geheimenis van Christus door de apostel Paulus bekendmaakte. Wij leven nu niet in 'deze eeuw', noch in de toekomstende. De toekomstende eeuw is namelijk opnieuw een periode waarin God zichtbaar aanwezig zal zijn op deze aarde in Zijn Zoon. Deze eeuw begint met Zijn wederkomst. Ook dan zullen er weer mensen zijn die het werk van Christus toeschrijven aan de satan. Andersom zal dan ook waar zijn dat de anti-christ het werk zal nabootsen van Christus.

Nu leven wij in de tijd van de verborgen God, die niet zichtbaar aanwezig is op deze schepping. Wanneer nu mensen zeggen dat het werk dat Christus nu doet in de harten van de gelovigen een werk van satan is, dan toont dit hun ongeloof. En ongeloof is een zonde dat niet vergeven kan worden, totdat het als zonde wordt beleden en men dus tot geloof komt.

5. Gedicht

*Staat U zo dicht bij mijn hart
dat ik U kan bedroeven Heer?
Ervaaft U werkelijk zo'n smart
over zonden die niet meer hoeven Heer
maar toch worden gedaan?*

*Leeft U zo sterk met mij mee
dat ik U pijn zal kunnen doen?
Hoor ik echt Uw diepbedroefde nee
over zonden die in Uw lijden toen
allen zijn weggedaan?*

*Ik lees het Heer en moet belijden
dat ik U pijn hebt aangedaan.
Wilt U mij van die last bevrijden
opdat U zich weder kan verblijden
over de nieuwe weg die ik mag gaan?*

*Want U staat zo dicht bij mijn hart
dat U Uw leven leeft in mij.
U toont mij Uw genadepad
waarop ik nu, van zonden vrij
de zonde niet meer hoeft te dienen.*